

HOÀNG XUÂN SƠN

VỀ LẠI ĐÊM. TUYẾT MUỘN

Đêm
chờm
củi, khói
ngây ngây
nhà ai sưởi muộn
cuối ngày đông miên
bước chân đi giữa vạn miền
về nghe một chút bình yên
phập phồng
đã quen đời
gánh
mệnh mông
vết thương vết nhớ
mặn nồng
vết đâm
cỏ rơm
này
dúm lửa tàn
có hong được chút tình tang
thuở người
như xưa
tuyết
lẳng miêng cười
về se húng chút bồi hồi thịt da
vấn tóc mướt lạnh ngân hà
vấn đêm
chìm giữa ngân nga
lũng
đồi

CUỐI THU, LẠNH

Cái lạnh bắt đầu trưng thu
mỗi một năm một rút dù
thân
tâm
đời chùng
ngang vĩ độ
âm
nỗi kinh mang sợ
tuyết lắm
băng tan
đành thôi trán lửa quy hàng
vòng tay ôm đóa mơ màng
tịnh liên
đời còn dăm phút đảo điên
cái thâm
cái lạnh
cái triền miên ru
cuối gần
ở dạng sa mù
cuối đời
in một mùa thu vỡ vàng.

HOÀNG XUÂN SƠN